

Sygn. akt. IV Ka 325/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Nowińska

Protokolant Artur Łukiańczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2015 r.

sprawy **S. G.**

obwinionego z art. 97 § 1 k.w. w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 15 października 2014 roku sygn. akt VI W 1184/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinionego S. G. uniewinnia od popełnienia przypisanego mu czynu;

II. kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt: IV Ka 325/15

UZASADNIENIE

S. G. został obwiniony o to, że w dniu 07 listopada 2013 roku o godzinie 09:30 we W. na ul. (...) zaparkował samochód osobowy marki M. o nr rej. (...) na chodniku nie przy krawędzi jezdni, tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wyrokiem z dnia 15 października 2014 r. **Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia:**

I. uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. za winnego wykroczenia z art. 97 kw przyjmując, iż obwiniony zaparkował użytkowany przez siebie pojazd we wskazanym dniu we W. na ul. (...) przed godziną 09:30 i za to na podstawie art. 97 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;

II. obciążył obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 (stu) złotych oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obwiniony**, który zarzucił Sądowi Rejonowemu obrazę prawa materialnego a to art. 97 kw w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym poprzez błędne uznanie, że podjęte przez obwinionego działanie naruszało normy Prawa o ruchu drogowym, a tym samym stanowiło wykroczenie z art. 97 kw.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego zasługiwała na uwzględnienie. W pełni zasadnie podniesiono w niej, że norma art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym nie wprowadza wymogu, aby pojazd mechaniczny zatrzymywany na chodniku musiał być pozostawiony w całości równolegle do krawędzi jezdni, a tym samym, by ustalone w sprawie zachowanie obwinionego rzeczywiście wyczerpywało ustawowe znamiona wykroczenia z art. 97 kw.

Jak to słusznie wskazał Sąd Rejonowy, ustalony w sprawie stan faktyczny nie budził w zasadzie żadnych wątpliwości. Sposób zaparkowania pojazdu na chodniku został potwierdzony wykonanym przez funkcjonariusza Straży Miejskiej szkicem sytuacyjnym, przedłożoną przez obwinionego dokumentacją fotograficzną oraz zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków. Co przy tym istotne, sam obwiniony przyznawał fakt pozostawienia pojazdu na chodniku w sposób ustalony przez Sąd, a w konsekwencji nie zachodziła potrzeba przeprowadzania szczegółowej oceny dowodów, które w istotnym dla sprawy zakresie pozostawały ze sobą całkowicie zbieżne.

Przy niekwestionowanym stanie faktycznym sprawy (w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wprost wskazano, że „sposób parkowania pojazdu we wskazanym miejscu tak naprawdę stanowi okoliczność bezsporną”) należało wnikliwie ustalić, czy podjęte przez obwinionego działanie rzeczywiście wyczerpywało ustawowe znamiona wykroczenia. Z całkowicie niejasnych przyczyn rozważań takich Sąd Rejonowy jednak nie poczynił, ograniczając się do stwierdzenia, że „przepis art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym jest na tyle klarowny, że nie powinien budzić praktycznie żadnych wątpliwości interpretacyjnych”, co doprowadziło do oczywiście błędnego rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy obwinionego.

Zgodnie z art. 47 ust. 2 ustawy, dopuszcza się- przy zachowaniu warunków określonych w ust. 1 pkt 2- zatrzymanie lub postój na chodniku przy krawędzi jezdni całego samochodu osobowego, motocykla, motoroweru, roweru lub wózka rowerowego. Nie ulega wątpliwości, że obwiniony nie pozostawił pojazdu w miejscu, w którym obowiązywał zakaz zatrzymania lub postoju. Jednocześnie pojazd został zaparkowany w taki sposób, że szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych nie utrudniała im ruchu i była większa niż 1,5 m. W świetle ujawnionych w sprawie okoliczności faktycznych przedmiotem sporu pozostawało więc jedynie ustalenie znaczenia zwrotu „przy krawędzi jezdni”, w szczególności ustalenie, czy wskazana norma nakłada na kierującego pojazdem obowiązek jego zaparowania równolegle do krawędzi jezdni, a więc de facto w całości przy owej krawędzi.

W ocenie Sądu Okręgowego obowiązująca ustawa nie daje żadnych podstaw do przyjęcia wskazanego sposobu wykładni. Miałaby ona wówczas charakter istotnie rozszerzający, o czym przekonują nie tylko względy czysto językowe, ale także wewnętrzna systematyka ustawy. Odnosząc się do kryterium gramatycznego należy wskazać, że ustawodawca posłużył się pojęciem „przy krawędzi jezdni”, w żaden sposób terminu tego nie rozwijając. Nie zastrzeżono więc, że obowiązkiem kierującego jest pozostawienie pojazdu „w całości przy krawędzi jezdni”, lub „równolegle do krawędzi jezdni”. Ma to o tyle doniosłe znaczenie, że w innej normie ustawy wyraźnie doprecyzowano sposób zatrzymania pojazdu. Kierując się więc względami wykładni systemowej należy wskazać, że w art. 46 ust. 2 ustawy nałożono na kierującego pojazdem zatrzymującego go na jezdni, aby pojazd był ustawiony „jak najbliżej jej krawędzi oraz równolegle do niej”. Gdyby więc intencją ustawodawcy pozostawało, aby także w sytuacjach regulowanych normą art. 47 ust. 2 pojazd musiał być pozostawiony równolegle do krawędzi jezdni (całą szerokością przy krawędzi jezdni, w całości przy krawędzi jezdni), to nie zachodziłyby żadne przeszkody w powtórzeniu zwrotu użytego w innej normie ustawy. Skoro zaś z wyraźnego brzmienia art. 47 ust. 2 zastrzeżenie takie nie wynika, to za oczywiste należy uznać, że intencją ustawodawcy było odróżnienie sposobu dopuszczalnego zachowania w przypadku pozostawienia pojazdu na jezdni (art. 46 ust. 2) oraz pozostawienia go w całości na chodniku (art. 47 ust. 2). Co przy tym istotne, wskazany sposób wykładni jest również przyjmowany w doktrynie, w której wyraźnie wskazuje się, że pojazd zatrzymany w całości na chodniku może być ustawiony nie tylko równolegle do krawędzi jezdni, ale nawet tyłem do jezdni, a więc w istocie prostopadle do jej krawędzi (tak wprost R.A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym. Komentarz. Warszawa 2008 r., str. 395). Tym samym nie zachodzą żadne względy, które uzasadniałyby stanowisko oskarżyciela publicznego a następnie Sądu I instancji, jakoby ustalone w sprawie zachowanie obwinionego

wyczerpywało ustawowe znamiona zarzucanego mu wykroczenia. Zatrzymanie samochodu osobowego w całości na chodniku pod określonym kątem do krawędzi jezdni nie narusza dyspozycji art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, na co zasadnie wskazano w wywiedzionej w sprawie apelacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.